

[Bendix.]

fald ikke uden at få sikring for en skattelet- telse til gengæld. Desuden anså vi det ikke for bevist, at der kunne spares beløb på bo- ligsektorens område af den størrelse, som de andre partier blev enige om, uden at det ville gå ud over områder, som vi mente det ikke skulle gå ud over.

Må jeg dernæst sige om de foreliggende lovforslag, at nu har vi sådan set forhandlet boligpolitik permanent i et års tid, og det er naturligvis rigtigt, at alle partier i en vis forstand har et medansvar for den boligpoli- tiske situation, vi befinder os i — i hvert fald de partier som var med til boligforliget i 1966. Men jeg vil dog sige, at med den bo- ligpolitik, den nuværende regering har ført siden sin tiltræden i 1971, har den et helt specielt ansvar.

Alt i alt må det siges, at tilstanden på det boligpolitiske område er en blanding af godt og ondt. Vi har kvadratmeter til rådigh- ed i en udstrækning som i meget få andre lande, og vi har en boligstandard, som meget få andre lande, hvis nogen overhoved- et, kan præstere magen til. Men bagsiden af medaljen er, at boligpolitikken har sam- fundsøkonomiske virkninger, som ikke er gode, og videre at det antal rum og det antal kvadratmeter vi har til rådighed, er fordelt på en lidet hensigtsmæssig måde.

Skal regeringen finde bred tilslutning til ændringer i disse tilstande, må følgende tre nøgleord i hvert fald respekteres: der skal være balance mellem de forskellige katego- rier af boligtagere, der skal finde en frigø- relse sted, og der skal være samfundsøkon- omisk mådehold.

Jeg skal i relativt sammentrængte be- tragtninger prøve på at klarlægge, hvilket indhold vi lægger i disse nøgleord. Jeg vil endnu en gang lige slå fast, at for så vidt angår det samfundsøkonomiske mådehold, er det konservative folkeparti ikke, i mod- sætning til de øvrige partier, forpligtet på disse besparelser på 1,5 milliarder kr.

Jeg var glad for hr. Svend Jakobsens bemærkninger om, at der er en sammen- hæng mellem boligpolitikken og skattepoli- tikken. Det har vi hele tiden hævdet, og det hævder vi fortsat. Jeg vil sige i forbindelse med det samfundsøkonomiske mådehold, at det ville være vældig interessant at få belyst på et tidspunkt — det kan jeg naturligvis

ikke få svar på på stående fod — hvad virk- ningen egentlig er af at flytte 1 kr. fra skat- tebetalingen til boligforbruget. Jeg har tidli- gere nævnt dette spørgsmål i boligudvalget. Det ville være meget interessant at få kyn- dige folks vurdering af de finanspolitiske virkninger af en ombytning fra skattekroner til boligkroner. Personlig er jeg sådan set ikke meget i tvivl om, at der alene i dette ville ligge en stramning af finanspolitikken.

Et område, som vi interesserer os specielt for, er naturligvis ejerboligen. Når vi med så stor ildhu beskæftiger os med denne bolig- form, hænger det først og fremmest sammen med bedømmelsen af denne boligforms kva- liteter. Det er ikke ejendomsretten som et abstrakt begreb, der er afgørende for os. Det er heller ikke de økonomiske fordele, der kan knytte sig til parcelhuset. Det er ejerbo- ligens kvalitet som ramme om en families liv, der i særlig grad tiltaler os. Ingen anden boligform end selvejerboligen med et stykke have giver den enkelte familie så rige udfol- delsesmuligheder. Man må nok sige, at i et industrisamfund med en avanceret produ- tionsteknik er der ganske få muligheder for en personlig udfoldelse, og det er naturligvis meget at beklage. Men det kompenseres i betydelig udstrækning af mulighederne i den selvejede familiebolig, hvor man efter sædvanligvis ret brede regler kan skabe rammer for den enkelte families liv, som må anses for at være noget nær det ideelle. Jeg tror, boligministeren kan være enig med mig i disse betragtninger. Vi har begge en bolig af den type, og vi har tit haft lejlighed til at diskutere de gode kvaliteter, der faktisk lig- ger i denne boligform.

Jeg vil sige ganske klart, at vi ikke kan gå ind for det forslag til ligningslov, som fi- nansministeren har fremsat. Det er simpelt hen af en sådan karakter, at det vil mere end vanskeliggøre det for mange familier at blive boende i deres huse, ligesom det vil gøre det tvivlsomt, om mange lavindkomst- grupper og mellemindkomstgrupper i det hele taget kan komme til at bo i denne bo- ligform. Jeg ved godt, at ministeren i sit oprindelige oplæg var skrappe, end han er nu, og jeg noterer naturligvis med tilfreds- hed, at han har mildnet oplægget. Men fi- nansministeren er ikke kommet langt nok, og jeg skal i nogle få tal dokumentere, hvad jeg siger.